

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2177	Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Ἰω. 12,1-18) 21 Ἀπριλίου 2019 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

« Ὡσαννά... »

«Ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· Ὡσαννά, εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος...» (Ἰω. 12,13. Ψαλμ. 117,26)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Σὰν σήμερα στὰ Ἱεροσόλυμα ἔγινε κάτι πρωτοφανές, ποὺ δὲν εἶχε συμβῆ ἄλλοτε στὴν ἱστορία τοῦ Ἰσραὴλ, οὔτε στὴν ἐποχὴ Δαυῖδ καὶ Σολομῶντος. Μόλις ἀκούστηκε «ὅτι **ἐρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα**» (Ἰω. 12,12), ἡ πόλις ἄδειασε· ἄντρες γυναῖκες παιδιὰ, μιὰ ἀνθρωποθάλασσα, βγήκε νὰ τὸν **ὑποδεχθῆ ὡς βασιλέα!**

Μὰ ποῖός εἶν' αὐτός; Δὲν ἔχει καμμιά ὁμοιότητα μὲ τοὺς βασιλεῖς τοῦ κόσμου· δὲν ἔρχεται πάνω σὲ πολεμικὸ ἄρμα ἢ σὲ ἄλογο, δὲν συνοδεύεται ἀπὸ στρατεύματα, δὲν σαλπίζουν σάλπιγγες, δὲν χτυποῦν τύμπανα. Χωρὶς βία, αὐθόρμητα, χωρὶς προετοιμασία, ἡ πόλις τὸν ὑποδέχεται ὡς βασιλέα της. Ποιόν; Ἐναν, ποὺ δὲν εἶχε δραχμὴ στίς τσέπες του, ποὺ ὄχι σπίτια καὶ παλάτια ἀλλὰ δὲν εἶχε ποῦ νὰ γεῖρη τὸ κεφάλι του. Οἱ ἀλεπουῦδες καὶ τὰ κοράκια ἔχουν φωλιές, εἶπε ὁ ἴδιος, «ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει» (Ματθ. 8,20)· πρῶος καὶ ταπεινός, κάθησε σὰν ἀπλὸς χωρικὸς πάνω σὲ ἕναν «**πῶλον ὄνου**» (Ἰω. 12,15. Ζαχ. 9,9), σ' ἕνα γαϊδουράκι.

Ὁ λαὸς ὅμως τὸν ὑποδέχθηκε, γιατί διαισθάνθηκε ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ ταπεινὸ σχῆμα τοῦ Ἰησοῦ κρύβεται μιὰ δύναμις ἀνώτερη ἀπ' ὅλες τὶς δυνάμεις τοῦ κόσμου, ἀπὸ ξίφη καὶ ὄπλα, **δύναμις πνευματικὴ, θεϊκὴ**. Γιατί; Διότι χθὲς ὁ Χριστὸς πῆγε στὰ μνήματα καὶ τί ἔγινε!...

Κάτι ἀφάνταστο. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους, ἔμεῖς πιστεύουμε· ὅποιος δὲν πιστεύει, ἄς μὴν ἔρχεται στὴν ἐκκλησία. Στὴν θεία Λειτουργία ἀκοῦμε· «**ὑπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστεως... εἰσιόντων (=εἰσερχομένων) ἐν αὐτῷ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν**» (εἰρηνικά). **Εἶνε ζήτημα πίστεως** αὐτά.

Λοιπὸν ὁ Χριστὸς πῆγε χθὲς στὸ μνήμα τοῦ τεταρταίου Λαζάρου· καὶ μὲ ὄση εὐκολία ἢ μάνα ξυπνάει τὸ παιδάκι της στὴν κούνια, ἢ μὲ

ὄση εὐκολία ὁ νεωκόρος γυρίζει τὸ διακόπτη κι ἀνάβει ὁ πολυέλεος τῆς ἐκκλησίας, μὲ τόση ὁ Χριστὸς εἶπε «**Λάζαρε, δεῦρο ἔξω**» (Ἰω. 11,43)· κι ὁ **Λάζαρος ἀναστήθηκε** καὶ βγήκε ἔξω!

Τὸ θαῦμα αὐτό, χωρὶς ἀσυρμάτους καὶ τηλέφωνα, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, διαδόθηκε ἀστραπιαίως. Γι' αὐτὸ ὀλόκληρη ἡ πόλις, ἕνα ἐκατομμύριο λαός, ἄδειασαν τὰ σπίτια, γέμισαν τοὺς δρόμους, βγήκαν ἔξω, καὶ ἀλλόφρονες ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ χαιρετοῦσαν τὸν Βασιλέα, ἐκεῖνον ποὺ νίκησε τὸ χάρο, **νίκησε τὸ θάνατο**.

Καὶ **πῶς τὸν ὑποδέχτηκαν;** Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο. Ἄλλοι σκαρφάωναν στὰ δέντρα κ' ἔκοβαν κλαδιὰ ἀπὸ ἐλιές καὶ φοινικές, ἄλλοι ἔβγαζαν τὰ ροῦχα τους καὶ τὰ ἴστρωναν καταγῆς σὰν χαλὶ γιὰ νὰ περάσῃ ὁ Χριστὸς, κι ὅλοι μαζί φώναζαν «**Ὡσαννά...**». Τί σημαίνει τὸ «Ὡσαννά»; Εἶνε ἐβραϊκὴ λέξις. Σημαίνει «**Δόξα νὰ ᾄχῃ ὁ Θεός**»· «**δόξα νὰ ᾄχῃ ὁ Θεός**» γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ μέρα, ποὺ μᾶς θυμήθηκε καὶ ἔστειλε στὸν Ἰσραὴλ αὐτὸ τὸ μεγάλο βασιλιά· «**εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ**» (Ἰω. 12,13. Ψαλμ. 117,26).

Αὐτὰ ἔκανε ὁ λαός. **Καὶ ὁ Χριστός;** Ἐδῶ εἶνε τὸ μεγαλεῖο του. Ἐμεῖς εἴμαστε κενόδοξοι ἄνθρωποι, ὅταν μᾶς χειροκροτοῦν ἐνθουσιάζομαστε, ὑπερηφανευόμαστε, «**φουσιούμεθα**» (βλ. Α' Κορ. 4,6,18-19· 5,2. Κολ. 2,18), ἀλλοιωνόμαστε, παρασυρόμαστε. Ὁ Χριστὸς ὅμως, ἐνῶ ἕνας κόσμος ὀλόκληρος τὸν ἐπευφημεῖ καὶ θέλει νὰ τὸν κἀνῃ βασιλιά, ἐκεῖνος **δὲν παρασύρεται**· πάει κόντρα μὲ τὸ ρεῦμα τοῦ κόσμου, δὲν συμφωνεῖ μ' αὐτὰ τὰ «Ὡσαννά» ποὺ τοῦ φωνάζουν.

Γιατί δὲν συμφωνεῖ; Γιατί δὲν βλέπει τὴν ἐπιφάνεια, **βλέπει τὸ βάθος, μακριά**. Βλέπει ὅτι αὐτὸς ὁ λαός, ποὺ σήμερα τὸν ὑποδέχεται μὲ τέτοιον ἐνθουσιασμὸ, εἶνε ἄστατος. Ξέρει, ὅτι αὐτὰ τὰ «Ὡσαννά» εἶνε σὰν τὰ πυροτεχνήματα τῆς Λαμπρῆς, ποὺ φωτίζουν γιὰ λίγο καὶ

μετά σβήνουν. Τὰ «Ψσαννά» θὰ σβήσουν, δὲν θὰ βαστάξουν οὔτε τέσσερις μέρες· Μεγάλη Δευτέρα Μεγάλη Τρίτη Μεγάλη Τετάρτη Μεγάλη Πέμπτη, καὶ τὴ Μεγάλη Παρασκευή τὸ πρῶτὸ στὴν αὐλὴ τοῦ πραιτωρίου, τὰ ἴδια αὐτὰ στόματα, θὰ φωνάζουν στὸν Πιλάτο «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (βλ. Λουκ. 23,21. Ἰω. 19,6). Αὐτὴ εἶνε ἡ δόξα τοῦ κόσμου τούτου. Καὶ ὁ Χριστός, ποὺ βλέπει τὴν πραγματικότητα, ὄχι μόνο δὲν ἐνθουσιάζεται, ἀλλὰ τοῦναντίον ὅπως λέει τὸ Εὐαγγέλιο «*ἔκλαυσε*» «*ἰδὼν τὴν πόλιν ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῇ*» (Λουκ. 19,41)· διότι ἤξερε ποῖο θὰ ἔνε τὸ τέλος τῆς μαιφόνου πόλεως.

Ἄπ' ὅλες τὶς ἐπευφημίες, τὸ μόνο ποὺ τὸν συγκίνησε ἦταν τὰ «Ψσαννά» **τῶν μικρῶν παιδιῶν**. Οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὅμως ὠργίστηκαν μὲ τὶς φωνές τους καὶ ἤθελαν νὰ σταματήσουν τὸν ὕμνο τους.

Ἀδελφοί μου· ἀπὸ τότε ποὺ ἐγίνε αὐτὴ ἡ θριαμβευτικὴ ὑποδοχὴ στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἔχουν περάσει αἰῶνες. Ἄκουσε κι ἀκούει ὁ κόσμος ζητωκραυγές. **Ἄστατος λαός**, χωρὶς κριτήρια, χωρὶς πείρα, χωρὶς γνώσι τῆς ἱστορίας, παρασύρεται. Ἄλλὰ τὰ «ζήτω» αὐτὰ σβήνουν – ποῦ; Στὸ νεκροταφεῖο, ὅταν ὁ ἱερεὺς πάρῃ τὸ φτυάρι καὶ πῆ «...Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει» (Νεκρώσ. ἀκολ.). Εἶδατε ποτὲ κανέναν πάνω σὲ τάφο καὶ νὰ πῆ «Ζήτω»;

Τὸ «Ψσαννά» ὅμως, ποὺ ἀκούστηκε σήμερα γιὰ τὸ Χριστό, δὲν σταμάτησε· **ἐξακολουθεῖ ν' ἀκούγεται** μέχρι τώρα διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Γιατὶ ὁ Χριστὸς μὲ γιγαντιαῖα βήματα βαδίζει μέσα στὴν ἱστορία, κι αὐτοὶ ποὺ τὸν συνοδεύουν καὶ τὸν ὕμνοῦν πληθύνονται.

✓ «Ψσαννά», φωνάζουν **τὰ παιδιὰ**, ποὺ τὸν δοξολογοῦν, γιατί κανένας ἄλλος δὲν τ' ἀγάπησε ὅπως ὁ Ναζωραῖος.

✓ «Ψσαννά», φωνάζουν **οἱ γυναῖκες** ἀπὸ εὐγνωμοσύνη· γιατί πρὸ Χριστοῦ ἡ γυναῖκα ἦταν ἐνα κουρέλι, μὲ τὸ ὅποιο οἱ ἄντρες σκούπιζαν τὰ πέδιλά τους, μὰ ὁ Χριστὸς πῆρε τὸ κουρέλι καὶ τό 'κανε μάνα, ἀδελφή, ἀγία, ὁσία, μυροφόρο· ἐξύψωσε τὴ γυναῖκα.

✓ «Ψσαννά», φωνάζουν **οἱ ἄντρες**· γιατί στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶδαν τὸ τέλειο πρότυπο τοῦ ἀνδρός – «*Ἴδε ὁ ἄνθρωπος*» (Ἰω. 19,6)–, ποὺ δὲν στηρίζει τὴν ἰσχὺ του ἐπάνω στὸν ἐγωισμό, στὴ γροθιά, στὸ χρῆμα, στὴν πονηρία, ἀλλὰ στὴν ἀγάπη καὶ τὴν ταπείνωσι.

✓ «Ψσαννά», φωνάζουν **οἱ νέοι**· γιατί ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία του εἶνε ἡ αἰωνία νεότης. Ὅσα χρόνια κι ἂν περάσουν, θὰ ἔχη πάντα τὸ νεάζον, τὸ ἀγέραστο. Ὁ Χριστὸς νέος ἔζη-

σε, νέος ἔδρασε, καὶ πάνω στὸ ἄνθος τῆς νεότητός του σταυρώθηκε καὶ νίκησε.

✓ «Ψσαννά», φωνάζουν **οἱ ἄρρωστοι** στὰ κρεβάτια ἀτενίζοντας τὴν εἰκόνα του. Ὁ Ἐσταυρωμένος εἶνε ὁ βασιλεὺς τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης, καὶ μόνο κοντὰ στὸ σταυρὸ του ὁ δικός τους σταυρὸς ἐλαφρώνει.

✓ «Ψσαννά», φωνάζουν **οἱ φυλακισμένοι** ποὺ κρατοῦνται μέσα στὰ κελλιὰ· γιατί μόνο τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ καὶ φτάνει σὰν ἥλιος ὡς τὰ σκοτεινά τους βάθη καὶ τοὺς παρηγορεῖ.

✓ «Ψσαννά», φωνάζουν τέλος ὅλοι **οἱ μεγάλοι ἁμαρτωλοὶ**· γιατί μόνο στὸ Χριστὸ βρῆκαν τὴ λύτρωσι, τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας.

Κάποιοι βέβαια καὶ σήμερα, ὅπως τότε οἱ φαρισαῖοι, **ἐνοχλοῦνται** ποὺ βασιλεύει καὶ ὑμνεῖται ὁ Χριστός· κάποιοι π.χ. δαιμονίζονται ὅταν ἀκοῦνε νὰ χτυπᾶ ἡ καμπάνα, κάποιοι χυδαιολογοῦν καὶ χειρονομοῦν ἀπρεπῶς ὅταν βλέπουν νὰ περνᾶ ἄγνωστος ῥασοφόρος, κάποιοι χλευάζουν ὅταν ἀκούγεται κήρυγμα εὐαγγελίου, κάποιοι μισοῦν τόσο πολὺ τὴν Ἐκκλησία ποὺ θέλουν ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ γκρεμίσουν τοὺς ναοὺς, νὰ σταματήσῃ ἡ λατρεία, νὰ σβῆσῃ ὁ Ἐσταυρωμένος!...

Καὶ τότε οἱ ἐχθροί, ἀπὸ φθόνου, πῆγαν καὶ ζητοῦσαν νὰ σταματήσῃ ὁ ὕμνος τῶν παιδιῶν. Μὰ ὁ Χριστὸς τί εἶπε· Κι ἂν οἱ ἄνθρωποι σιωπήσουν, καὶ τὰ λιθάρια θὰ πάρουν φωνὴ νὰ φωνάξουν· «*οἱ λίθοι κεκράξονται*» (Λουκ. 19,40). **Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς ὁ Χριστός**. Κι ἂν ἐμεῖς σιωπήσουμε, τὸ σύμπαν ὅλο καὶ οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι θὰ τὸν ὕμνοῦν. Ἐνώπιόν του «*πᾶν γόνη κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων*» (Φιλιπ. 2,10). Δὲν μᾶς ἔχει ἀνάγκη ἐκεῖνος, ἐμεῖς στὸ τέλος θὰ τὸν ἔχουμε ἀνάγκη.

Κλαίει ὅμως πάλι σήμερα, ὅπως τότε, ὁ Χριστός, γιατί ἀντὶ γιὰ ὕμνο ἀπὸ πολλοὺς ἀσεβεῖς **ἀκούει φρικτὲς βλασφημίες**. Καὶ κάποιοι ἄλλοι, λεγόμενοι χριστιανοί, ἐτοιμάζονται νὰ κοινωνήσουν χωρὶς μετάνοια, ἀνεξομολόγητοι, χωρὶς φόβου Θεοῦ. Προσοχή, διότι κι αὐτοὶ ποὺ βλαστημοῦν θὰ ῥθῃ ὥρα ποὺ θὰ γονατίσουν μπροστὰ στὸ Χριστό. Δὲν ὑπάρχει ὑπὸ τὸν ἥλιο ἄλλο ἀπὸ «*τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα*» (ἔ.ἀ. 2,9) ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ.

Ἄς εὐχηθοῦμε σήμερα, νὰ παύσῃ στὸν τόπο μας ἡ βλαστήμια, ἡ πατρίδα μας νὰ γίνῃ ὅλη μιὰ κιθάρα κι ἀπὸ παντοῦ νὰ μὴν ἀκούγεται τίποτε ἄλλο παρὰ «Ψσαννά», «Ψσαννά», «Ψσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος... βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**